

บทนำ

“ห้ามแต่งงานกับฉันเด็ดขาด!”

ชายหนุ่มที่กำลังขับรถอยู่หันมาบอกเธอด้วยน้ำเสียงดุเดือดและเย็นยะเยือกระดับน้ำแข็งทั่วโลก

“แล้วทำไมเราจะแต่งงานกันไม่ได้ล่ะคะ” กิรฎา พฤกษ์อนันต์ ขมวดคิ้วเรียวเข้าหากัน แม้จะรู้เหตุผลดีอยู่แก่ใจ

“เพราะฉันไม่ได้รักเธอไง” เสียงทุ้มยังคงเย็นชาได้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย

“แต่หนูรักพี่ท้องนี่นา แต่งงานกับหนูเถอะนะคะ” หญิงสาว ทำหน้าออดอ้อน มองตาละห้อย หวังว่าเขาจะใจอ่อน แต่...

“งานแต่งงานของเราจะไม่มีวันเกิดขึ้น ฉันไม่ได้รักเธอ ไม่เลย แม้แต่นิดเดียว!” ก้องบดินทร์ กุลธร ย้ำเสียงหนักแน่น

ถ้ามคำพูดของเขาคือมีดปลายแหลม ตอนนี้อหิวใจของเธอคงโดน จ้วงแทงจนแหว่งวินไม่มีขึ้นดี แต่โชคดีที่ไม่ใช่ ดังนั้นแม้จะหน่วงหนีบ ในอกเพราะคำตำรอนของเขาแค่ไหน กิรฎาก็ตึงยืมสติได้

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูรักพี่ท้องก็พอ”

“โปรดฟังอีกครั้งว่า...ฉันไม่ได้รักเธอ!” นัยน์ตาคมฉายแวว เหนียวหนำยต์เต็มทน

“ไม่รักก็ไม่รัก หลงัวไม่สนอะ อุตส่าห์มีวาสนาจะได้ผู้ชายแรร์
ไอเท็มแบบพีก้องมาเป็นสามี่ทั้งที แถมยังหล่อกร้าวใจจนต้องร้องขอ
ชีวิตขนาดนี้ จะให้บอกว่าไม่แต่งได้ยังไงคะ!” ดวงตากลมโตมองสำรวจ
ใบหน้าคมคายไปที่ละส่วน “ดูสิคะ คิ้วหนาเหมือน...ณเดชน์ ดวงตา
คมกริบเหมือนนาย ฌักทร จมูกโด่งได้รูปเหมือนเจมส์ลี ปากเป็นรูป
กระชับสีชมพูระเรื่อเหมือนหมาก ปริญ ส่วนหุ่นเซ็กซี่เหมือนพีเวียร์
ศุกลวัฒน์ จะมีใครหล่อเพอร์เฟกต์ไปทุกอย่างแบบพีก้องอีกไหมเนี่ย
แถมฐานะก็รวยมากเวอร์ เป็นถึงผู้บริหารของกุลธร ดีเวลลอปเมนต์ที่
ประมูลโครงการสร้างรถไฟฟ้าในกรุงเทพฯ ได้ตั้งหลายสาย นิสัยเหว
ก็ดีดี ถ้าผู้หญิงคนไหนไม่รีบคว้าพีก้องเอาไว้ก็โง่แล้วละคะ แต่หลงัว
ไม่โง่นะคะ ถึงจะซื้อหลงัว แต่ไม่กินหลงัวคะ”

“เพื่อยังกับคนบ้า” ก้องบดินทร์ส่ายหน้าไปมาอย่างอ่อนใจ

“แต่คนบ้าคนนี่คือว่าที่ภรรยาของพีก้องนะคะ” กิรฎายัมมะรีน

“ยังไม่ได้แต่งเลย คิดข้ามซอตไกลเกินไปละ”

“แต่ยังไงเราก็ต้องแต่งงานกันคะ”

“หิ ไม่มีทาง ถ้าต้องแต่งงานกับเธอ ฉันขอไปผูกคอตายได้ต้น
ถั่วอกดีกว่า” ริมฝีปากหยักลึกโค้งขึ้นอย่างยโส

“จะตายไหมคะนั่น” หญิงสาวหัวเราะเสียงดังอย่างไม่รักษา
ภาพพจน์

“ขำมากนักเธอ” เขาปรายตามามองอย่างตำหนิ

“คะ คำขำ คิดได้ไง ไปผูกคอตายได้ต้นถั่วอก”

“...” ก้องบดินทร์นั่งหน้าหนึ่งราวกับรูปปั้น ทว่าในหัวนึกถึงจุด
เริ่มต้นที่ทำให้เขาและกิรฎาต้องมานั่งถกเถียงกันอยู่ตอนนี้
เรื่องมันมีอยู่ว่า...

1

คำทำนายของแม่หมอ

เมื่อสามวันที่แล้วคุณมลฤดี แม่ของก้องบดินทร์และคุณพิสมัย ป้าของกิริฎา สองเพื่อนซี้ซึ่งรักการดูดวงเป็นชีวิตจิตใจได้ไปที่สำนักหมอดูแห่งหนึ่งย่านฝั่งธนฯ ซึ่งผู้คนเล่าลือว่าดูดวงแม่นมาก แม้กระทั่งดารา เซเลบ หรือนักการเมืองก็แห่แหนกันไปตรวจดวงชะตาที่นั่น

แต่หมอดูชื่อดังก็ไม่ได้รับดูดวงให้ทุกคน มีเพียงผู้ถูกเลือกเท่านั้นที่จะได้พบท่าน คุณมลฤดีและคุณพิสมัยเองก็จองคิวดูดวงล่วงหน้ามาร่วมเดือน ก่อนที่ลูกศิษย์ของแม่หมอจะโทร. มาแจ้งว่าพวกท่านผ่านการคัดสรรจากเบื้องบนแล้วซึ่งเบื้องบนที่ว่าก็คงเป็นเทพองค์ต่างๆ ที่แม่หมอนับถือนั่นละ

เมื่อถึงเวลานัดหมาย แม่ของก้องบดินทร์และป้าของกิริฎาก็เดินทางไปยังสำนักหมอดูของแม่หมอฟวงครามแต่เข้าตรู่

ตำหนักของท่านเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวขนาดกะทัดรัด สร้างจากไม้เก่าแก่ทั้งหลาย ตั้งอยู่ท่ามกลางต้นไม้สีเขียวสดแสนร่มรื่นและน่าอยู่ ล้อมรอบบริเวณด้วยรั้วไม้ระแนงที่มีเถาวัลย์เลื้อยพันอย่างไม่เป็นระเบียบ

ภายในเรือนรับรองทรงไทยมีผู้มารอคิวดูดวงอยู่จำนวนหนึ่ง ซึ่ง

ลูกศิษย์ของแม่หมอปวงครามบอกว่าแต่ละวันท่านจะรับทำนายเพียง
ห้าคิวเท่านั้น

‘คิวต่อไป คุณมลฤดีกับคุณพิสมัยจ้า’

เมื่อได้ยินเสียงลูกศิษย์ของแม่หมอปวงครามเรียก หญิงสูงวัย
ทั้งสองก็รีบเดินเข้าไปในตัวตึกทันที

พอเข้ามาถึงก็พบแม่หมอชราในชุดปฏิบัติธรรมสีขาวกำลังนั่ง
หลับตาลายเข้าฌานอยู่บนตั่งไม้ ด้านหลังของหมอดูชื่อดังคือโต๊ะหมู่
บูชาที่มีพระพุทธรูป รูปปั้นเทพ และกระถางธูปเทียนวางเรียงรายตาม
ลำดับ

กลิ่นธูปที่ลอยอวลอยู่ในห้องและแสงจากเทียนเล่มใหญ่ที่กำลัง
ลุกโชติช่วงทำให้บรรยากาศดูขรึมขลังมากขึ้นไปอีก

‘เดี๋ยวเชิญนั่งรอได้เลยจ๊ะ ถ้าแม่หมอฟพร้อมเมื่อไหร่ ท่านจะ
ลืมหัดขึ้นเอง’ ลูกศิษย์สาวบอก ก่อนจะย่อตัวลงคลานเข้าเข้าไปนั่งข้าง
ตั่งไม้

คุณมลฤดีและคุณพิสมัยหันมองหน้ากัน ต่างคนต่างพยักหน้า
เบาๆ และค่อยๆ ย่อตัวนั่งลง ขณะที่กันกำลังจะหย่อนแต่พื้นนั่นเอง
แม่หมอชราก็ลืมตาโผล่ลงขึ้นพร้อมกับเอ่ยเสียงกังวาน

‘มากันแล้ววี่!’

‘ว้าย กระป๋อง!’/‘ว้าย ตัวเงินตัวทอง!’ ทั้งคู่ตกใจจนหายใจหลังตั้ง
เมื่อตั้งสติได้จึงรีบลุกขึ้นนั่งในท่าสำรวม

‘คราวหลังรบกวนแม่หมอนับวัน ทุ ทรีก่อนลืมหัดด้วยนะคะ
พวกฉันจะได้ตั้งตัวทัน’ คุณมลฤดีที่เกือบหัวใจวายบอกพลางตวัดตา
ค้อน

‘นั่นสิคะ ใจหายวาบเลย’ คุณพิสมัยพยักพยเคียด

‘พวกเอ็งจะมาดูดวงหรือมาสั่งข้า!’ แม่หมอปวงครามขึ้นนั่งกวาด
ดวงตาฝ้าฟางลุกวาบด้วยความกริ้วโกรธ

‘ดูดวงคะดูดวง’ คุณมลฤดียกมือไหว้ขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่

‘พวกเราจะไม่สั่งแม่หม่ออีกแล้วค่ะ แต่ช่วยดูดวงให้พวกเราด้วยนะคะ’ คุณพิศมัยละล้าละลักบอก

หม่อดูธราธิมอย่างพึงพอใจ ก่อนจะค่อยๆ หันมาจ้องคุณมลฤดีอย่างพิจารณา ‘เอ็งมีลูกชายคนนึงใช่ไหม’

‘ใช่ค่ะแม่หม่อ’ แม่สมคำเล่าลือจริงๆ ด้วย ขนาดยังไม่ได้บอกว่ามีลูกชาย แม่หม่อยังรู้เลย

‘อืม...’ คิ้วสีดอกเลาขมวดเข้าหากันอย่างเคร่งเครียด

‘มีอะไรหรือเปล่าคะ’ คุณมลฤดีรู้สึกไม่สบายใจแปลกๆ แต่ก็พยายามปลอบใจตัวเองว่าไม่มีอะไรหรอก

‘อืม...’ แม่หม่อพวงครามถอนหายใจก่อนเอ่ยสิ่งที่ฟังแล้วขนลุกออกมา ‘ลูกชายของคุณนาย...มีดวงจะเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ!’

ดวงตาของผู้ฟังเบิกกว้าง ปากอ้าค้าง รู้สึกเหมือนสายฟ้าฟาดลงกลางกบาลเปรี้ยงใหญ่

‘อะไรนะคะแม่หม่อ ลูกชายฉันมีดวงจะเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุจ้ะไหนหรอคะ!’

‘ใช่! ข้ารู้ ข้าเห็น ข้าสัมผัสได้ มีความมืดดำโอบล้อมตัวของลูกชายคุณนายอยู่ มันน่ากลัวมาก’ แม่หม่อทำท่าขนลุกขนพอง

‘โห่ ตาก้องลูกแม่’ คุณมลฤดีหน้าซีด มือสั่น รู้สึกกลัวจับใจเมื่อคิดว่าจะต้องสูญเสียลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเพียงคนเดียวไป

‘ใจเย็นๆ นะมอลดี’ คุณพิศมัยมองเพื่อนสนิทอย่างห่วงใยและเรียกอีกฝ่ายด้วยชื่อเล่นที่เรียกกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งชื่อนี้พวกท่านจะใช้เรียกกันเวลาไม่ได้อยู่ต่อหน้าลูกๆ หลานๆ เท่านั้น เพราะกลัวเด็กๆ ได้ยินแล้วจะไม่เกรงขาม

‘ฉันเย็นไม่ไหวแล้วพรีมี่ เรื่องนี้เกี่ยวกับความเป็นความตาย

ของตาก้องเลยนะ’ แววตาของเธอเต็มไปด้วยความเครียดและหวาด-
หวั่นพรึ่นพริ้ง

‘อย่าเพิ่งคิดมากไปคุณนาย ทุกอย่างมีทางออกเสมอ หึๆๆ’
น้ำเสียงน่าเกรงขามที่เอื่อยขึ้นทำให้แววตาคุณมลฤดีมีความหวังขึ้น
อีกครั้ง

‘ทำยังไงคะแม่หมอ ฉันทอมทำทุกอย่างเลยคะ ขอแค่ให้ลูกชาย
รอดชีวิตก็พอ หรือผ่อนหนักเป็นเบาก็ยังดี’

‘วิธีสะเดาะเคราะห์หีนี่ครั้งนี่จะว่าง่ายก็ง่าย จะว่ายากก็ยาก’
แม่หมอพวงครามกระตุกยิ้มมุมปาก ในขณะที่คุณมลฤดีรอฟังอย่าง
จดจ่อ

‘ทำยังไงเหรอกะ’

‘ลูกชายของคุณนายจะต้องแต่งงานภายในสามเดือนนับจาก
วันนี้ แล้วเขาจะรอดชีวิต แต่ถ้าไม่...ทุกอย่างก็จะเป็นไปตามคำทำนาย
ของข้า!’

เมื่อรู้วิธีแก้เคล็ดแล้ว คนที่เชื่อเรื่องดวงอย่างหัวปักหัวปำจึงไม่
รอช้าที่จะหาผู้หญิงสักคนมาแต่งงานกับลูกชาย และผู้หญิงคนนั้นก็
ไม่ใช่คนอื่นคนไกล กิรฎา พฤกษ์อนันต์ หรือหนูกอหญ้า หลานสาว
ของคุณพิสมัย ซึ่งเธอเห็นมาแต่อ่อนแต่อกนั้นเอง

...

วันนี้คุณมลฤดีและคุณพิสมัยจึงนัดกันออกมารับประทาน
อาหารเย็นที่ภัตตาคารแห่งหนึ่งในย่านเยาวราช และให้ก้องบดินทร์กับ
กิรฎามาด้วยเพื่อจะได้ถือโอกาสบอกเรื่องนี้กับทั้งสองคน

ตอนแรกแม่ของชายหนุ่มและป้าของหญิงสาวก็คุยเรื่องสัพเพ-
เหระไปเรื่อย ก่อนจะเข้าเรื่องสำคัญ

‘แม่กับป้าพร้อมอยากให้ก้องกับหนูกอหญ้าแต่งงานกันจ้ะ’

‘อะไรนะครับ! แต่งงานเหรอ’ ก้องบดินทร์ถามอย่างอึ้งๆ เพราะ

ไม่คิดเลยสักนิดว่าแม่จะพูดเรื่องนี้ขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

หญิงสูงวัยพยักหน้าเบาๆ ‘ใช่จ๊ะ เราสองคนไปดูดวงมา แม่หมอบอกว่าก็ต้องแต่งงานภายในสามเดือน ก้องไม่มีแฟนไม่ใช่เหรอ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ไม่น่าจะเป็นปัญหาค่ะ’

‘ผมไม่มีแฟนก็จริง แต่ไม่ได้หมายความว่าแม่จะจับให้แต่งงานกับใครก็ได้ หมอบอกคนนั้นทำนายอะไรไร้สาระสุดๆ’ แค่นี้ฟังก็ขำยิ่งกว่าดูหนังเรื่องอื่นแล้ว

‘มันไม่ใช่เรื่องไร้สาระเลยนะก้อง’ แม่ของเขาทำหน้าที่เคร่งเครียด

‘ไร้สาระสิครับ ทำไมเราต้องไปเชื่อแม่หมอบอะไรนั่นด้วย’ ก้อง-บดินทร์ส่ายหน้าและถอนหายใจ

‘เพราะทุกคนพูดกันว่าคำทำนายของแม่หมอบแม่นมากงั้นละ’

ก้องบดินทร์หัวเราะเสียงดัง ‘แม่หมอบเป็นญาติยืมพูดหรือครับ ถึงรู้ว่าใครจะตายเมื่อไหร่ แม่ส่งมายหนักขึ้นทุกวันแล้วจะครับ ป้าพริมน่าจะช่วยเตือนสติกันหน่อย’ เขาหันไปเอ่ยกับป้าของกิริฎา

‘ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ละก้อง’ คุณพิสมัยก็ดูจะเชื่อเรื่องนี้อย่างสนิทใจไม่แพ้แม่ของเขา

‘แล้วถ้าผมแต่งงาน มันจะช่วยให้ผมรอดหรือครับ’

‘ใช่ลูก แม่หมอบอกวิธีแก้มาแบบนี้ เพราะฉะนั้นแม่เลยอยากให้ก้องแต่งงานกับหนูกอญ้าจ๊ะ’ คุณมลฤดีมองลูกชายอย่างห่วงใยเหลือล้น

‘แต่...’ ก้องบดินทร์ไม่ทันได้แย้งก็ถูกแม่ตัดบท

‘ตกลงก้องยอมแต่งงานแล้วเนอะ เดี่ยวแม่กับป้าพริมน่าจะไปหาฤกษ์แต่งงานที่เร็วที่สุดมาให้จ๊ะ’ คุณมลฤดีบอกด้วยสีหน้าเข้มขึ้นขึ้น ทั้งที่ลูกชายยังไม่ตอบตกลงสักคำ แต่เธอจะมัวมือชกเสียอย่าง ใครจะทำไม

‘เดี๋ยวจะครับ แม่จะไม่ถามผมกับกอญ้าเลยหรือว่าเราเต็มใจจะแต่งงานกันไหม’ ชายหนุ่มหันไปขอเสียงสนับสนุนจากกิริฎา ‘บอก

‘ไปสิว่าเราจะไม่แต่งงานกัน’

หญิงสาวยิ้มแห้งๆ ‘เอ่อ...’

‘หนูกอหนูกายินดีจะแต่งงานกับก้องจ๊ะ ป้าพริ้มเองก็ไม่มีปัญหา’
คุณมลฤดียิ้มกริ่ม ดักไว้ทุกทางแบบนี้ ดูซิว่าเจ้าลูกชายตัวดีจะปฏิเสธ
ได้อีกไหม

‘เธอรู้เรื่องนี้มาก่อนแล้วหรือ’ ก้องบดินทร์ถามหญิงสาวเสียงดู
‘คะ’ กิรฎายิ้มสู้

‘แล้วเธอก็เต็มใจจะแต่งงานกับฉันนี่หรือ’ เจ้าของใบหน้า
หล่อเหลาเลิกคิ้วหนาขึ้น

‘คะ’ หญิงสาวตอบเสียงหนักแน่น

‘แต่ผมไม่แต่งงานะครับ’ ก้องบดินทร์รีบหันไปบอกผู้ใหญ่ทั้งสอง

‘ไม่ได้เด็ดขาด ก้องต้องแต่งงานกับหนูกอหนูกายในสามเดือน
ไม่งั้นก้องจะเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุอย่างที่แม่หมอบอก’ เธอเหนื่อย
ใจกับเจ้าลูกชายจอมดื้อด้านนี่จริงๆ ทั้งที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความเป็น
ความตายของตัวเองแท้ๆ แต่เจ้าตัวกลับไม่ใส่ใจเลยแม้แต่นิดเดียว

‘มันก็แค่คำทำนายครับแม่ ถึงผมไม่ได้ไปหาหมอดู ผมก็รู้ว่า
อุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา และเราก็ป้องกันได้ด้วยกรรมิสต์อยู่เสมอ
ไม่ใช่การแต่งงานครับ’

‘แต่ถ้าไม่ทำตามที่แม่หมอบอก แม่ก็คงไม่สบายใจ ขอร้องละนะ
ถ้าก้องไม่แต่งงานกับหนูกอหนูก้า จากนั้นไปแม่คงนอนหลับไม่สนิทเลย
สักคืน พ่อของเราก็ก้าวไปคนนึงแล้ว ถ้าก้องจากแม่ไปอีกคน แม่จะ
อยู่กับใครล่ะ’ คุณนายแม่ของเขาทำตาแดงๆ และเริ่มสะอึกสะอื้น

‘ครั้งนี้น้ำตาของแม่ไม่ได้ผลเหมือนที่ผ่านมาหรอกครับ’ เวลา
เขาขัดใจแม่ที่ไร ท่านก็จะใช้น้ำตานี้ละเป็นอาวุธทำให้เขาใจอ่อน

เท่านั้นละ น้ำตาของคุณมลฤดีก็ร่วงพรูลงมาราวกับทำนบพัง

‘ฮือออ ก้องไม่รักแม่แล้วใช่ไหม ถึงพูดจาเย็นชาอย่างนี้ แม่

เสียใจจริงๆ ที่ความรักความห่วงใยของแม่ไม่มีค่าสำหรับก้องเลย
ฮือออ’ หญิงสูงวัยร้องไห้อย่างสมจริง เพราะมีดีกรีเป็นอดีตนางเอก
ละครเวทีของคณะ

ก้องบดินทร์ไต่ยืนอย่างนั้นกับปวดหัวตุบๆ ขึ้นมาทันที

‘อย่าร้องนะมอล...เอ๊ย มล’ คุณพิสมัยเกือบจะเผลอเรียก
ชื่อเพื่อนตามความเคยชิน

‘ไม่ให้ร้องได้ไงละพรีม อีก ตาก้องไม่เห็นความหวังดีของฉันเลย
อีก และไม่ห่วงเลยสักนิดว่าถ้าเขาตายไปแล้วฉันจะอยู่กับใคร’

‘ก้อง ทำตามทีแม่ของเรบอกเถอะนะ’ คุณพิสมัยมองลูกชาย
เพื่อนอย่างขอร้อง

‘ไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้วละพรีม เขาคงอยากเห็นแม่ร้องไห้จน
ขาดใจตาย ฮือๆ’ คุณมลฤดีสะอื้นให้ตัวโยนอย่างน่าสงสาร

‘ผมไม่ได้คิดอย่างนั้นเลยนะครับ’ ชายหนุ่มทำหน้าเครียด

‘ถ้าฉันก็ตกลงแต่งงานกับหนูกอห์ญาสิ๊จะ’ หญิงสูงวัยมอง
ลูกชายอย่างคาดหวัง

ก้องบดินทร์เงยบ ดวงตาคมกริบฉายแววครุ่นคิดอย่างหนัก
เพราะเขาไม่ยอมทำให้แม่เสียใจ แต่ก็ไม่อยากจะแต่งงานกับผู้หญิง
ที่ไม่ได้รักเช่นกัน

ชายหนุ่มถอนหายใจออกมาอย่างอึดอัดหลังจากใคร่ครวญอยู่
ราวห้านาที ‘ผม...’

‘ตัดสินใจได้แล้วใช่ไหมจ๊ะ’ แวตตาของคุณนายแม่เป็นประกาย
เรืองรองด้วยความหวัง

ก้องบดินทร์ถอนหายใจอีกรอบ ก่อนที่ริมฝีปากหยักลึกจะขยับ
บอก ‘ผมจะยอมแต่งงานกับกอห์ญาก็ได้ครับ’ ใครเลยจะรู้ว่าภายใต้
ใบหน้านิ่งๆ นั้นมีรอยยิ้มชั่วร้ายซ่อนอยู่

พอกินข้าวเสร็จ แม่ก็ให้เขาไปส่งกิ๊วกุ๊ยที่บ้าน ส่วนพวกท่านจะ

โทร. บอกให้คนขับรถมารับ ไม่บอกไม่รู้เลยนะเนี่ยว่าไม่ได้วางแผนล่วงหน้ากันมาก่อน

...

“แม่ต้องโดนเธอทำเสน่ห์แน่ๆ ถึงได้เลือกเธอมาแต่งงานกับฉัน”
ก้องบดินทร์ปรายตามองหญิงสาวอย่างรำคาญใจ

“เพราะป้ามลเห็นว่าหนูเป็นผู้หญิงที่ดีต่างหาก” ถึงเธอจะไม่ได้เป็นกุลสตรีทุกกระเบียดนิ้ว แต่นิสัยห่างไกลจากคำว่าแย่อยะ
ก็ภูมิใจว่าอย่างนั้น

“ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนจะยอมตกลงแต่งงานกับผู้ชายง่ายๆ”

“ก็หนูบอกไปแล้วไงคะว่าหนูรักพี่ก้อง ถ้าไม่รักก็คงไม่ยอม
แต่งงาน”

“แต่ฉันไม่ได้รับเธอเว้ย!” ชายหนุ่มบอกละเสียงดังลั่นรถ

“โอ แค้นต้องขึ้นเว้ยเลยหรอคะ แต่ก็ดีค่ะ หนูชอบผู้ชาย
เถื่อนๆ เก๋ียวกราดแบบนี้แหละ มันกร้าวใจดีค่ะ” นัยน์ตาวานทอ
ประกายทุกชน

“ไว้ย! คนอะไรหน้ามึนจริงๆ” ก้องบดินทร์อยากจะเอาหัวโขก
พวงมาลัยตาย

“คนหน้ามึนที่รักเธอไงคะ”

“อ้าวกก! ไม่ว่ายังไงเธอก็ห้ามแต่งงานกับฉัน เข้าใจไหม!” ท่าที่
ชิงชังของเขาไม่ได้ทำให้กิริยาหวาดหวั่นเลยสักนิด

“ไม่เข้าใจค่ะ” สาวหน้าหวานยิ้มแฉ่ง ดวงตากลมโตยังคง
สดใส แม้จะโดนด่ามาหลายรอบแล้วก็ตาม

“ไว้ยยย ทำไมถึงดีอย่างนี้นะ อยากให้ฉันเล่นบทโหดไซ้ไหม”
คราวนี้ใบหน้าของเขาดูตันและจริงจังมากขึ้นสิบเท่า

แต่กิริยาหาได้แคร่ไม่ พี่ก้องคิดจะทำตัวร้ายๆ ให้เธอถอดใจ
จั้นหรอ ไม่มีทางเสียหรอก

“ไม่มีเหตุผลที่หนูจะต้องปฏิเสธการแต่งงานค่ะ หนูถูกป้ามล
เลือกให้เป็นว่าที่สะใภ้ของบ้านกุลธรโดยชอบธรรม หนูไม่ได้ใช้อำนาจ
แย่งตำแหน่งนี้จากใคร เพราะงั้นโปรดฟังอีกครั้งค่ะว่า...หนู
จะแต่งงานกับพี่ก้อง!”

“ฉันก็จะทำทุกทางเพื่อไม่ให้งานแต่งงานเกิดขึ้นเหมือนกัน!”

ตาสองคู่ประสานกันอย่างไม่มีการยอมใคร ก่อนที่ไม่กี่วินาที
ต่อจากนั้นกิริยาจะเอยขึ้นด้วยสีหน้าห้วนๆ “พี่ก้องคะ...”

“จะยอมแพ้แล้วใช่ไหมล่ะ” ริมฝีปากหยักลึกกระตุกยิ้มร้าย

“เปล่าค่ะ”

“แล้วเรียกฉันทำไม!” ก้องบดินทร์ตวาดเสียงดุ

“หนูแค่จะบอกว่า...ดูถนนด้วยค่ะ ถ้ามัวแต่จ้องตาหนูอยู่
อย่างนี้ อีกไม่เกินสิบวินาทีเราต้องชนท้ายคันหน้าแน่นอน”

ชายหนุ่มได้สติ รีบหันขวับกลับไปมองถนน และ...“เฮ้ย!”

เอี้ยดด!

ก้องบดินทร์เหยียบเบรกจนตัวโก่ง เพราะสัญญาณไฟจราจร
เปลี่ยนเป็นสีแดงพอดี และรถคันข้างหน้าก็กำลังชะลอความเร็วลงด้วย
ต่างจากเขาที่ขับมาด้วยความเร็วสูง

โชคดีที่ผ้าเบรยังมีประสิทธิภาพทำให้หยุดรถได้ทันช่วงที่ ชาย
หนุ่มเอนหลังลงพิงเบาะและพรวดหล่นใจออกมาอย่างโล่งอก

“เฮ้อ เกือบไปแล้ว อีกนิดเดียวเอง” กิริยาทำหน้าหวาดเสียว

ก้องบดินทร์ปรายตามามองเธอแวบหนึ่ง แต่ไม่ได้พูดอะไร หญิง
สาวจึงเป็นฝ่ายเอยขึ้น

“ขอโทษด้วยนะค่ะที่ความสวของหนูทำให้พี่ก้องเผลอสบตา
นานจนลืมมองถนน” เธออมยิ้มแบบเขินๆ

“นี่สวแล้วเหอ” เขาเลิกคิ้วหนาขึ้นอย่างเห็นชัด

“สวสิคะ” กิริยาตอบอย่างฉะฉานทันที “หนูาสองกระจก

ทุกวัน มันใจว่าหน้าแบบนี้เรียกว่าสวยแน่ๆ”

“สวยกว่าตุตฉินิดเดียว” ริมฝีปากรูปกระຈັບโค้งขึ้นนิดๆ อย่างเห็นชั้น

“พี่ก้อง!” ใบหน้าหวานงอแง ดวงตากลมโตที่ล้อมรอบด้วยแพขนตาขนยาวมองเขาอย่างน้อยใจ

“ทำไม โกรธฉันเหรอ ขอยกเลิกการแต่งงานเลยดิ” เจ้าของใบหน้าคมคายเอ่ยด้วยน้ำเสียงท้าทาย

“ไม่มีทางหรอกค่ะ หญิง้าไม่หัวร่อกับเรื่องแค่นี้หรอก พี่ก้องจะว่าหญิง้าหน้าเหมือนตาตุ่ม เล็บขบ หรืออะไรก็ตามสบายเลยคะ หญิง้าไม่ถือสา เพราะรู้ว่าตัวเองไม่ได้หน้าแบบนั้น”

“แนใจนะว่าอยากแต่งงานกับฉัน” จู่ๆ เขาก็คิดแผนการชั่วร้ายบางอย่างออก รับรองว่าวิธีนี้จะทำให้ยายกอหญิง้ารีบวิ่งไปขอยกเลิกงานแต่งงานแทบไม่ทันเลยละ

“จะถามอีกก็ที หญิง้าก็ขอยืนยันคำเดิมว่าจะป็นภรรยาของพี่ก้องค่ะ!” ดวงตาคู่สวยทอประกายเด็ดเดี่ยว

“โอเค” เขาพยักหน้า

“หือ?”

“ก็อยากเป็นเมียของฉันไม่ใช่เหรอ” รอยยิ้มของชายหนุ่มดูเหมือนพวกตัวร้ายในละครที่กำลังคิดจะขึ้นใจนางเอกยังงัยงั้น

“พี่ก้องคิดจะทำอะไรคะ” คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันอย่างจับผิด

“เดี๋ยวกูรู้ หึๆ” ก้องบดินทร์หัวเราะเสียงต่ำในลำคอ

ภิรฎามองเสี้ยวหน้าหล่อจัดของคนที่กำลังยิ้มมุมปากพลางกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก อย่าบอกนะว่าพี่ก้องคิดจะปล้ำเรา

2

อยากเป็นเมียฉันนักใช่ไหม

ข้อสันนิษฐานของกิรฎามีแนวโน้มว่าจะเป็นจริงเมื่อก้อง-
บดินทร์ขับรถเมอร์เซเดส-เบนซ์ เอสคลาสสีดำมายังคอนโดมิเนียม
ของเขาในย่านอโศก แทนที่จะไปส่งเธอที่บ้านย่านทองหล่อ

“นี่ไม่ใช่บ้านหญ้านี้คะ ทำไมพี่ก้องพาหญ้ามานี่ล่ะคะ”
หญิงสาวหันไปถามขณะที่อีกฝ่ายหมุนพวงมาลัยเลี้ยวเข้าไปยังที่จอดรถ
อัตโนมัติ นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เธอมีโอกาสมาที่นี่ เพราะก้องบดินทร์
เพิ่งย้ายจากคอนโดที่ทองหล้อมาอยู่คอนโดนี้ซึ่งสร้างเสร็จเมื่อเดือน
ก่อน และทั้งสองโครงการที่ว่าก็เป็นของบริษัททุกุลธร ดีเวลลอปเมนต์
ที่เขาเป็นผู้บริหารนั่นเอง

คนหล่อไม่ตอบ แต่ออกคำสั่งเสียงเข้ม “ขึ้นไปกับฉัน!” ว่าแล้ว
เขาก็ปลดเข็มขัดนิรภัยเปิดประตูลงจากรถ และเดินอ้อมมายังฝั่งที่
กิรฎานั่งอยู่

เจ้าของร่างสูงกระซกประตูเปิดออก และชะโงกเข้ามาปลด
เข็มขัดนิรภัยให้เธอ

กลิ่นกายหอมกรุ่นแบบเฉพาะตัวของก้องบดินทร์ทำให้กิรฎา
หน้าร้อนฉาบวาบและรู้สึกปั่นป่วนในช่องท้องขึ้นมาครมครน ความ
ใกล้ชิดแม้จะเพียงไม่กี่วินาที แต่ก็ทำให้หัวใจดวงน้อยสั่นระรัวจนเต้น

ไม่เป็นจังหวะ

“ลงมา!” มือหนาคว้าข้อมือเรียวฉับ

“โอ๊ย! พี่ก้อง หนีเจ้าเจ็บนะ” กิรฎาประท้วงพลางทำหน้าเหยเก

“สมน้ำหน้า” เขาเอ่ยออกมาอย่างไม่แคร์ความรู้สึกเธอ

“คนใจร้าย ที่กับผู้หญิงคนอื่นทำไมพูดดีได้ แต่กับหนี้อชอบทำร้ายจิตใจตลอด”

“จะลงมาดีๆ หรือให้ใช้กำลัง” ก้องบดินทร์ไม่สนใจคำตัดพ้อต่อว่าและแหวตานั้นน้อยใจนั้น

“ลงดีๆ ก็ได้ค่ะ ว่าแต่พี่ก้องยังไม่บอกหนี้อเลยนะว่าพาหนี้อมาทำอะไรที่นี่” เธอถามด้วยน้ำเสียงที่เริ่มหวาดหวั่น

ชายหนุ่มไม่ตอบ แต่ลากเธอเข้าไปยังลิบบปีที่ตกแต่งอย่างหรูหรา พนักงานสาวในชุดยูนิฟอร์มสีแดงซึ่งนั่งประจำอยู่ที่เคาน์เตอร์ลุกขึ้นไหว้อย่างนอบน้อมเมื่อเห็นเขา

“สวัสดิ์ค่ะคุณก้อง” ฝ่ายนั้นมองผู้หญิงตัวเล็กหน้าตาน่ารักที่ยืนอยู่ข้างเจ้านายพลางขมวดคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย

“ไม่มีอะไรครับ” ก้องบดินทร์ตอบเสียงเรียบขรึม

ด้านกิรฎาก็ได้แต่ยิ้มแห้ง

“ค่ะ” พนักงานสาวค้อมศีรษะ ก่อนจะนั่งลงตามเดิมหลังจากเจ้านายใช้คีย์การ์ดสแกนเข้าไปยังโถงลิฟต์แล้ว

“เฮ้อ เมื่อก็หนี้อน่าจะขอร้องให้พี่คนนั้นช่วย” หญิงสาวถอนหายใจยาวอย่างแสนเสียดายขณะยืนรอลิฟต์

“แล้วคิดว่าเขาจะช่วยเธอเหรอ ฉันเป็นเจ้านาย ยิ่งไงลูกน้องก็ต้องเชื่อฟังฉัน”

ติ๊ง!

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ก้องบดินทร์ก็ลากเธอเข้าไปข้างใน และใช้คีย์การ์ดสแกนก่อนกดหมายเลขชั้นสูงสุดซึ่งเป็นห้องพักของเขา

“อ้อออ หนูารู้แล้ว พี่ก้องจะพาหนูมาดูเรือนหอใช่ไหมคะ”
กิริยาขยับพยายามคาดเดา ดวงตากลมโตฉายแววโล่งใสไร้เดียงสา ทว่า
ซ่อนความแสบเอาไว้

“อีกไม่กี่นาทีก็ได้รู้เองนั่นแหละ” คนตัวสูงกว่าเอ่ยโดยไม่หันมา
มองเธอ มือหนายังคงเกาะกุมข้อมือกลมกลิ้งไว้แน่น

เมื่อเข้ามาถึงห้องพัก ก้องบดินทร์ก็พาเธอตรงไปยังห้องนอน
อย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง

“พี่ก้องจะทำอะไรคะ พาหนูไปห้องนอนทำไม” นัยน์ตาทวน
ฉายแววตระหนกเพราะสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

“จะทำอย่างที่เธอต้องการไง”

“มะ...ไม่นะคะ” กิริยาขึ้นตัวไม่เดินตามเขา แต่ก็สู้แรงของฝ่าย
ชายที่มากกว่าไม่ได้

“ฉันให้ออกาสเธอเปลี่ยนใจแล้ว แต่เธอตัวเอง” ก้องบดินทร์
กำลังย่ำมือใจอย่างมากที่ทำให้หญิงสาวหวาดหวั่นได้

เมื่อเข้ามาถึงภายในห้องนอนขนาดใหญ่ ชายหนุ่มก็เหวี่ยง
ร่างเล็กลงบนเตียง และเริ่มปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสีขาวออกช้าๆ

“พี่ก้อง...อย่าทำแบบนี้เลยนะคะ” กิริยาลุกขึ้นนั่งและกระโดด
ถอยหลังไปจนชิดหัวเตียง

“ฉันไม่ได้อยากทำ แต่เธอบังคับให้ฉันต้องทำเอง” ริมฝีปาก
หยักลึกสีระเรื่อขยับเอ่ย ในขณะที่มือหนาแกะกระดุมไล่เรื่อยลงมา
จนถึงเม็ดสุดท้าย

ก้องบดินทร์ถอดเสื้อเชิ้ตตัวนั้นออก และเหวี่ยงไปอีกทาง ตอนนี้
ร่างสูงหนาจึงเปลือยเปล่าท่อนบน เผยให้เห็นหุ่นแน่นหนึ่อย่างคน
ออกกำลังกายเป็นประจำ ส่วนท่อนล่างมีเพียงกางเกงยีนส์น้ำเงินเข้ม
ตัวเดียว

“หนูาเปลี่ยนใจตอนนี้ทันไหมคะ” เธอเอ่ยขอร้องคนที่ยืนยั้ม

มูมปากอยู่อย่างผู้เหนือกว่า ทว่าดวงตากกลมโตลอบมองซิกซ์แพ็กชวน
ลึบไล้ของคนหล่อและแอบกลืนน้ำลายเอื้อม

แอริยยย!

หญิงสาวกรีดร้องในใจ นอกจากซิกซ์แพ็กสุดเร้าใจนั้นแล้ว
กล้ามเนื้อของเขายังตึงแน่นเป็นมัดๆ จนอยากกัดและขบเล่นให้เป็น
รอย ส่วนแผ่นอกกว้างของเขาก็น่าชบสุดๆ เลยอ่ะ

ยัง...ยังไม่หมด ขอบบ็อกเซอร์สีขาวที่ไพล่ขึ้นมาเกาะเอวสอบไว้
ทำให้งองบดินทร์ดูเซ็กซี่จนสติเธอกระเจิดกระเจิง ไหนจะยาวสุดเท
ในกางเกงยีนนั่นอีก โอ้ยยย กอหู้ห่าไม่ไหวแล้วววว ดาเมจรุนแรง
มากกก

หัวใจของกิริฎาสั่นสะท้านไปหมดเพราะพลังทำลายล้างระดับ
เก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าล้าน แต่พยายามเก็บอาการไม่แสดงออก
ขณะที่กำลังแอบแทะโลมเขาด้วยสายตาอยู่นั้น เสียงห่มที่ถามขึ้นก็
ทำให้เธอหลุดจากความคิดเหินๆ ทันที

“อะไรนะ จะเปลี่ยนใจจั้นหรอ” ชายหนุ่มแอบหัวเราะในใจ
อย่างสะใจ ไม่คิดเลยว่าเรื่องมันจะง่ายแบบนี้ แค่ออดเสื้อ ยายกอหู้ห่า
ก็กลัวจนขวัญกระเจิงแล้ว

“ใช่ค่ะ พี่ก้องอย่าทำอะไรหู้ห่าเลยนะคะ หู้ห่าขอ” หญิงสาว
เอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง

“ของ่ายไปไหม” เขาว่าพร้อมกับคุกเข่าลงบนเตียง และค่อยๆ
คืบคลานเข้ามาหาเธอที่ละนิดด้วยท่าที่คุกคาม

“พี่ก้อง หู้ห่าขอนะคะ” กิริฎาอ่อนวอนตาละห้อย

“ของแบบนี้มันต้องมีข้อแลกเปลี่ยน จะมาขอกันง่ายๆ ไม่ได้
หรอกนะ” เมื่อแผนเข้าทางแล้ว ก้องบดินทร์ก็ดำเนินการขั้นต่อไป

“ข้อแลกเปลี่ยนอะไรคะ” เธอจะพริบตาปริบๆ ทำหน้าอินโนเซนต์
เหมือนเจ้าหญิงดิสนีย์ที่เพิ่งออกจากพระราชวังมาเผชิญโลกกว้าง

เป็นครั้งแรก

“ก็ถ้าไม่อยากให้ฉันปล้ำเธอละก็ เธอต้องไปบอกแม่ฉันกับ ป้าพริ้มว่าจะไม่ยอมแต่งงานกับฉัน!”

“หือ?” คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน

“จะทำนางงทำไม!” ก้องบดินทร์ถามเสียงดุ

“ก็...” กิรฎายิ้มแฉ่งจนเห็นฟันขาวเรียงสวยแทบครบทุกซี่ พลังมองคนหล่อที่อยู่ห่างจากเธอแค่เอื้อมมือด้วยแววตาแพรวพราว
อยากกินนมชมพูของพี่ก้องจัง!

“มองอะไร!” ตอนแรกเขาก็ไม่อายหรอกนะ แต่พยายามกอดหน้า
มองด้วยสายตาหยาดยิ้มแบบนั้นก็ทำให้เขาประหม่าขึ้นมาเฉยๆ

“มองนมพี่ก้องไงคะ ชมพู่ชมพู คิกๆ” หญิงสาวยกมือปิดปาก
หัวเราะเสียงสดใสเมื่อเห็นแก้มของเขาขึ้นสีระเรื่อ ด้วยความที่ชายหนุ่ม
ผิวขาวจัดยิ่งทำให้เห็นสีแดงชัด

“ไอ้หีน!”

“เอ่อ...เดี๋ยวนะคะ หญิงสาวจะเป็นคนพูดคำนั้นมากกว่าไหม
พี่ก้องแก้มัวใส่หญิง แต่หญิงยังใส่ครบทุกชิ้น ใครหีนกันแน่”

“เธอนั่นแหละหีน โศตรหีนเลย!”

“แหม ก็มีผู้ชายหล่อเวอร์ แถมหุ่นดีมาถอดเสื้อยั่วนาตานี้ จะ
ให้ทนไหวได้ไงล่ะคะ หญิงไม่ใช่แม่สินะ แล้วที่หญิงบอกว่าหญิงขონะ
หญิงหมายถึงหญิงขอเป็นฝ่ายปล้ำพี่ก้องเองคะ พี่ก้องจะได้ไม่เหนียว”
เธอพูดออกมาอย่างหน้าตาเฉย

“เฮ้ย!” ก้องบดินทร์ร้องอย่างตกใจเมื่อจู่ๆ คนตัวเล็กกว่าก็
พลิกร่างเขาลงกับเตียง และขึ้นมานั่งคร่อมเอาไว้ ยายบ้านี้เอาแรง
มาจากไหนนะ เขาไม่เคยคิดเลยว่าจะพลาดทำให้ยายกอดหน้า

“พร้อมหรือยังคะ” กิรฎาถามเสียงหวานพร้อมส่งสายต้ายั่ววน

“พร้อมบ้างอะไรละ!”

“พร้อมเป็นสามีของหนูไหม”

“ยายบ้า! ออกไปเดี๋ยวนี้ละ” ยายกอหนูจะรู้ไหมเนี่ยว่ากำลังทำให้เขาทรมานอย่างหนัก เพราะดันนั่งทับจุดสำคัญของเขาพอดี แล้วตอนนี้ร่างกายของเขาก็เริ่มมีปฏิกิริยาตอบสนองแล้ว แม้ว่าจะพยายามหักห้ามอย่างสุดชีวิต

“นอนนิ่งๆ ลีคะพี่ก็อง เดี่ยวหนูจะทำให้พี่ก็องมีความสุขนะคะ” กิริฎาโน้มตัวลงเล็กน้อย

“มีความสุขอะไรละ ทรมานมากต่างหาก ออกไปเลย ออกไป!” เรือนผมนุ่มหอมละมุนที่แผ่กระจายเสียดสีอยู่บนแฉงอกแกร่งปลุกอารมณ์ดิบของก้องบดินทร์ให้พลุ่งพล่านมากขึ้นไปอีก จนตอนนี้ร่างกายเขารวดร้าวแทบระเบิด

“ขอย้ายไปไหมคะ” กิริฎาย้อนถามโดยใช้คำพูดเดียวกับชายหนุ่ม

“โอ้ยยย! มีเงื่อนไขอะไรก็ว่ามา เร็วๆ ด้วย!” คิ้วหนาขมวดเป็นปมเพราะพยายามข่มอารมณ์ที่กำลังเตลิดให้กลับเข้าร่องเข้ารอยนึกถึงภาพศพก็แล้ว สวดมนต์ก็แล้ว แต่สติก็ไม่กลับมาเลย

“เงื่อนไขก็คือ...พี่ก็องต้องแต่งงานกับหนูค่ะ”

“เออๆ แต่งก็แต่ง” เขารับปากทันที

“ง่ายๆ แบบนี้เลยหรอคะ” หญิงสาวทำหน้าทึ่ง

“อืม ออกไปสิ”

“โอเคค่ะ” กิริฎายิ้มแป้น ก่อนจะผละออกมาโดยไม่ตुकติก เพราะพอใจกับคำตอบของเขาแล้ว

ก้องบดินทร์เป่าปากอย่างโล่งอก ในฐานะผู้บริหารของกุลธรรตวิเลลอปเมนต์ ทุกครั้งก่อนเริ่มการก่อสร้าง เขาไม่เคยต้องลงไปตอกเสาเข็มด้วยตัวเองเลยสักครั้ง แต่วันนี้ยายกอหนูอาจจะทำให้เขาต้องลงมือทำงานนั้นเป็นครั้งแรก ถ้ายายนี้ยังนั่งคร่อมเขาอยู่นานกว่านี้อีกนิดเดียว

“ออกไปรอข้างนอกไป เดี่ยวฉันจะไปส่งที่บ้าน” เจ้าของใบหน้า
คมคายปรายตามองคนที่ยังนั่งอยู่บนเตียงด้วยความเหงาที่สุดขีด นอกจาก
จะยกเลิกการแต่งงานไม่สำเร็จแล้ว เขายังเปลี่ยนตัวฟรีด้วย ยายกอหญ้า
ที่ลวนลามเขาด้วยสายตาและสัมผัสจนได้กำโรมาหาศาล ต่างจากเขา
ที่ขาดทุนยับเยิน!

กิริยามองเขาพลางอมยิ้ม ถึงชายหนุ่มจะทำตัวร้ายๆ แค่นั้น
แต่เขาก็ยังเป็นสุภาพบุรุษมาก “นี่ว่าจะให้หญ้าแห้งแท็กที่ตัวเอง
เสียอีก”

“ฉันไม่ได้เป็นห่วงเธอหรอกนะ แต่ถ้าไม่ไปส่ง แม่ต้องมาว่าฉัน
แน่ๆ” ดวงตาคมกริบเต็มไปด้วยความเย็นชา

“ไม่เป็นไรค่ะ ยังไงหญ้าก็ดีใจที่พี่ท้องจะไปส่ง” ไม่ว่าเขาจะ
พูดจาไม่ดีไฉนยังไง เธอก็ทนได้อยู่ดี บางทีกิริยาก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือน
กัน คงเป็นเพราะเธอรักเขามากละมั้งถึงทำให้ทนได้ทุกอย่าง

“ออกไปรอข้างนอกไป” ชายหนุ่มไล่อีกรอบ

“ค่ะ รีบใส่เสื้อนะคะ เดี่ยวหญ้าทนไม่ไหวปล้ำพี่ท้องขึ้นมาไม่รู้
ด้วย” หญิงสาวยิ้มซุกซน ถือโอกาสมองหุ่นล่ำของเขาอีกครั้งขณะก้าว
ลงจากเตียง เพราะนานๆ จะได้เห็นเขาถอดเสื้อ

ก้องบดินทร์มองตามคนร่างเล็กจนกระทั่งเธอออกไปจากห้อง
ชายหนุ่มส่ายหน้าไปมาอย่างเหนื่อยใจ ใครจะไปคิดล่ะว่าแผนที่เขา
วางไว้จะย้อนกลับมาเล่นงานตัวเองเสียอย่างนั้น

“แล้วทำไมเมื่อไหร่เราไม่ขัดขึ้นวะ” คิวหนาของคนหล่อขมวดมุ่น
เข้าหากัน แม้ปากจะบอกว่าไม่ๆ แต่ร่างกายไม่ปฏิเสธเลยสักนิด

บ้าฉิบ!

ระหว่างทางขับรถไปส่งกิริยาที่ทองหล่อ ก้องบดินทร์นั่ง
หน้านั่งและไม่พูดไม่จากับเธอสักคำ คงยังอนที่เมื่อครู่โดนเธอ

ลวนลามอยู่ละมั้ง

แฮมมม จะมาว่าเราไม่ได้หรอกนะ ก็เพราะตัวเรานั้นละที่คิดแผนร้ายขึ้นมา คงคิดสินะว่าเราจะกลัวจนเอ๋ยปากขอยกเลิกงานแต่งงาน แลกกับการไม่ให้เขาทำมิดีมิร้าย หารู้ไม่ว่าภรรยาไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด นี้อายากจะปล้ำนักรบ ได้อยู่ พี่ไม่ต้องนั่งทำเองค่ะ!

ตอนแรกเขาก็ได้ใจที่ทำให้เธอหวาดหวั่นได้ แต่จริงๆ ก็แค่แก้งสั้นไปอย่างนั้นละ เพราะรู้ว่าเขาจะไม่มีทางขึ้นใจเธอแน่นอน ถึงเขาจะเกลียดเธอแค่ไหน แต่พี่ก็ยังคงเป็นลูกผู้ชายตัวจริงกระทั่งแดงนะ

“พี่ก็คงจะไม่พูดอะไรเลยจริงๆ เหรอคะ” กิริฎาถามขึ้นหลังจากผ่านมาครึ่งทาง ว่าที่เจ้าบ่าวของเธอก็ยังไม่เอื้อนเอ่ยสักคำ

“ไม่มีอะไรจะพูด” เจ้าตัวเอ๋ยห้วนๆ

“งั้นอย่าพูดก็ได้ หลับมีเรื่องจะเล่าให้พี่ฟังเยอะเยอะเลย” นัยน์ตาวานเป็นประกายกระตือรือร้น

ก้องบดินทร์ถอนหายใจเบาๆ เหมือนรำคาญ แต่ก็ไม่ได้บอกว่าไม่อยากฟัง หญิงสาวเลยเล่าเจื้อยแจ้วแบบไม่เกรงใจ

“อาทิตย์นี้มีดารามากินขนมที่ร้านของหมู่บ้านด้วย” กิริฎาหมายถึงร้านก๋วยเตี๋ยว เบเกอรี่ เฮาส์ที่เธอเริ่มทำตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัยจนถึงปัจจุบัน

คนหล่อหันหน้ามามองนิดหนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปมองถนนเหมือนเดิม ไม่ได้บอกให้เธอหยุดพูด หญิงสาวจึงเล่าต่อ

“พี่ก็รู้ไหมคะว่าใคร”

ก้องบดินทร์กระแอมเบาๆ แต่ยังคงไม่พูด กิริฎาเลยต้องถามเองตอบเอง

“น้องนาย ณภัทรค่ะ ตัวจริงหล่อมากกก ออว่าสุดๆ ถ้าไม่อายนะ หล้าจะขอกอดแล้ว แต่นี่เราเป็นกุลสตรีไง เลยได้แค่ถ่ายรูป”

เธอเล่าไปยิ้มไป “หล้าถามน้องว่ารู้จักร้านได้ไง น้องบอกว่าเพื่อน
แนะนำมาค่ะ แสดงว่าขนมของร้านหล้าอร่อยเนอะ เขาเลยบอกกัน
ปากต่อปาก ขนาดตารายังต้องมากินเลย แล้วพอหลังจากน้องนายมา
วันต่อมาลูกค้ามาเต็มเลยคะ คงเห็นที่น้องนายโพสต์ไอจีเลยตาม
มากิน ว่าแต่เมื่อไหร่พี่ก็องจะไปร้านหล้าบ้างละคะ หล้าเปิดมาตั้ง
สองปีแล้วนะ มีแต่ป้ามลที่ไป”

“นาย ณฑรไปแล้วนี่ ฉันต้องไปทำไม” ในที่สุดคนตัวโตก็ยอม
พูดสักที นึกว่าต้องง้างปากเสียแล้ว

“น้องนายเกี่ยวอะไรคะ” คิ้วเรียวยาวดัดเข้าหากัน

“ฉันจะไปไม่ไปก็คงไม่มีความหมาย เพราะฉันไม่ใช่ดารา ไม่ได้
ช่วยให้ร้านเธอมีคนเยอะขึ้นหรอก”

“หล้ารู้ หล้าอยากชวนพี่ก็องไปกินในฐานะคนที่หล้ารัก ไม่ได้
หวังว่าจะมีลูกค้ามากขึ้นเพราะพี่ก็องสักหน่อย” พี่ก็องก็คิดไปนุ่นเลย

“หรือ”

“ค่ะ” คนตัวเล็กยิ้มแฉ่งจนตาหยี

ใบหน้าคมคายเรียบเฉย “อืม ถ้าว่างจะไป แต่ไม่ค่อยว่างหรอก”

“กำลังจะดีใจแล้วเชียว”

“ก็ฉันมีงานให้ทำเยอะแยะ ไม่ได้นั่งแคะหูเล่นอยู่บ้าน”

“ค่า ว่างเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นแหละ” กิรฎาไม่เข้าข้างต่อ และเล่า
เรื่องอื่นให้ก็องบดินทร์ฟังอีกมากมายจนกระทั่งถึงบ้านที่ทองหล่อ

ชายหนุ่มจอดรถที่หน้าประตูบ้านหลังใหญ่ที่หญิงสาวอาศัยอยู่
กับป้า ก่อนจะกดปุ่มปลดล็อกประตูรถ

“ขอบคุณที่มาส่งนะคะ” กิรฎายกมือไหว้คนที่อายุมากกว่าเธอ
สามปี

ก็องบดินทร์พยักหน้าส่งๆ

“เดี๋ยวหล้าจะบอกป้าพริ้มว่าเราแวะกินของหวานกันเลยมาถึง

บ้านข้า”

“อืม” คนหล่อเพียงส่งเสียงตอบในลำคอ

“งั้นหญ้าไปแล้วนะคะ” กิรฎามองเสียวน้ำคมคายของคนตัวโต รอให้เขาเอ่ยลา แต่อีกฝ่ายก็ไม่พูดอะไร เธอจึงเปิดประตูและก้าวลงรถไป

ในขณะที่กำลังจะปิดประตุนั่นเอง เสียงทุ้มก็ดังขึ้น

“เดี่ยว”

“คะ?”

“ฉันทัน...”

หญิงสาวยิ้มรอฟัง

“เรื่องที่คอนโด...ฉัน...ขอโทษนะ” ก้องบินทรูรู้สึกตัวเองคิดอะไรตื้นๆ เกินไป ถ้ากิรฎาจะเอาเรื่องเขาจริงๆ ก็ยอมทำได้ แต่หญิงสาวกลับยังทำตัวว่าเรงสดใสเหมือนเดิมราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นทำให้เขาละอายใจอย่างบอกไม่ถูก

“อ้อ ไม่เป็นไรหรอกคะ หญ้ารู้ว่าพี่ก้องแค่อยากแกล้งหญ้า ไม่ได้คิดจะทำอะไรหญ้าจริงๆ หญ้าเองก็แกล้งพี่ก้องคืนเหมือนกัน เพราะฉันหาขายกันนะคะ ยกเว้นเรื่องแต่งงาน พี่ก้องรับปากแล้วว่า จะแต่ง ยังไงก็ต้องแต่งคะ ขับรถดีๆ นะคะ แล้วเจอกันคะ บายยย” กิรฎาพูดรัวๆ พลงโบกมือลาเขา รีบผลักประตูรถปิดก่อนที่ก้องบินทรูจะทันได้แย้ง

ด้านชายหนุ่มก็ได้แต่นั่งเข่นเขี้ยวอยู่ในรถด้วยความเจ็บใจ “ยายกอนหญ้าตัวแสบ ยังไงฉันก็ไม่ยอมแต่งงานกับเธอหรอกนะ ไม่มีวัน!”

3

คุณแม่ว่าดี

หลังจากก้องบดินทร์ยอมตกลงแต่งงานกับกิริฎาแล้ว บ่ายวันต่อมาคุณมลฤดีกับคุณพิสมัยก็มายังวัดแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรปราการ เพื่อขอฤกษ์จากหลวงตาที่พวกเธอนับถือศรัทธาทันที

“นี่คะหลวงตา ชื่อลูกชายดิฉัน ก้องบดินทร์ กุลธร แล้วก็หลานของพี่มิม กิริฎา พฤกษ์อนันต์” หญิงสูงวัยในชุดผ้าไหมสีเหลืองทองวางกระดาษโหนดที่เขียนเสร็จแล้วลงบนพื้นด้านหน้าหลวงตาวัยเจ็ดสิบกว่าซึ่งนั่งอยู่บนอาสนะ

“ขอวันเดือนปีเกิดด้วยโยมมล”

“อ๊วย ลืมไปค่ะ” คุณมลฤดีหยิบกระดาษกลับมาเขียนวันเดือนปีเกิดของลูกชายตัวเอง ก่อนจะหันไปถามเพื่อน “หนูกอหนู้าเกิดปีอะไรนะพี่มิม” เธอจำได้แค่วันและเดือน เพราะลูกชายเธอกับหลานสาวของอีกฝ่ายเกิดวันที่เจ็ด เดือนกันยายนเหมือนกัน ส่วนปีนั้นไม่แม่นนัก

“หนูหนู้าเกิดหลังตาก้องสามปี ก็ปี...” คุณพิสมัยที่อยู่ในชุดผ้าไหมสีก็สับสนนับนิ้ว ก่อนบอกปีเกิดของกิริฎาไป

เมื่อหลวงตาดูวันเดือนปีเกิดของทั้งสองคนแล้วก็ยิ้ม “ดวงสองคนนี้เป็นเนื้อคู่กัน”

สองเพื่อนชี้หันมามองหน้ากันและยิ้มอย่างปลาบปล้ม เพราะพวกเธออยากเป็นทองแผ่นเดียวกันอยู่แล้ว พอได้ยินหลวงตาพูดแบบนี้ก็สบายใจได้ว่า ยังไงก็องบดินทร์และกิริฎาก็คงไม่แคล้วคลาดกันไปไหน

“เรื่องฤกษ์แต่งงานช่วงกลางเดือนมีนาดีที่สุด” หลวงตาออกน้ำเสียงอารี

“อีกสามเดือนเลยหรือคะหลวงตา” คุณมลฤดีทำหน้าผิตหวังเล็กน้อย แม้ว่าฤกษ์ที่หลวงตาบอกนั้นถือว่าไม่ช้าไม่เร็วเกินไป แต่สำหรับลูกชายของเธอเป็นกรณีพิเศษ เพราะความเป็นความตายของเขาขึ้นอยู่กับงานแต่งงาน “มีฤกษ์ที่เร็วกว่านี้ไหมคะ”

“ถ้าอยากแต่งเร็วกว่านี้...ก็ต้องเป็นพรุ่งนี้”

“พรุ่งนี้!” หญิงสูงวัยยิ้มแฉ่ง อันนั้นก็เร็วเกินไป เตรียมงานไม่ทันแน่ๆ

“ฉันว่าแต่งมีนาตามที่หลวงตาบอกนั้นแหละมอลลี สามเดือนก็พอดีกับการเตรียมงาน ไม่ฉุกเฉินเกินไป งานจะได้ออกมาดีสมกับที่เรารอคอยใจ”

“โยมพร้อมพูดถูก รีบเกินไปนั้นก็ไม่ได้หรอกนะ” หลวงตาเตือนอย่างหวังดี

เมื่อได้ฤกษ์งามยามดีสำหรับงานวิวาห์ของก้องบดินทร์กับกิริฎาแล้ว หญิงสูงวัยทั้งสองก็สนทนารรรรมกับหลวงตาอยู่อีกพักหนึ่งจึงขอตัวลากลับเพื่อให้ท่านได้พักผ่อน

“วันงานเราจะใส่กันกี่ชุดดีพริมมี” ระหว่างทางกลับบ้าน คุณมลฤดีหันไปถามเพื่อนสนิทซึ่งนั่งอยู่บนเบาะหลังของรถตู้ด้วยกันเสียงเรีงร่า

บริเวณห้องโดยสารและที่นั่งคนขับมีกระจกกันเอาไว้ทำให้พวกท่านเมาท์มอยกันได้เต็มที่โดยไม่ต้องเกรงใจคนขับรถ

“ก็ต้องมีทั้งชุดงานเช้า งานเลี้ยงเที่ยง แล้วก็งานเลี้ยงตอนเย็น”

“แค่สามชุดเองหรอ ฉันว่าจะตัดสักห้าชุด งานแต่งลูกชาย
สุดที่รักทั้งที คุณแม่ต้องเจิดคะ”

“ແหม ทำยากกับจะมีเวลาเปลี่ยนชุด วันนั้นแม่งานอย่างพวกเรา
ต้องวิ่งวุ่นแน่นอน”

“ไม่รู้ละ ยังไงฉันก็ต้องหาเวลาเปลี่ยนให้ได้ ทั้งตอนทำพิธีสงฆ์
แห่ขันหมาก สวมแหวนหมั้น รดน้ำสังข์ งานเลี้ยงเที่ยง งานเย็น”

“เธอนี้เวอร์ตลอดเลยนะมอลลี่” คุณพิสมัยเอ่ยพลางซ้ำ เพื่อน
ของเธอขึ้นชื่อเรื่องความเวอร์วังมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว
อย่างตอนงานวันเกิดของตัวเอง นางก็เปลี่ยนชุดไปสักรอบ แม้ว่าจะงาน
จะจัดแค่สี่ชั่วโมง

“แน่นอน เธอเองก็ต้องเจิดเหมือนกันนะพริ้มมี อย่าให้เสียชื่อ
อดีตเชียร์ลีดเดอร์มหา’ลัยเด็ดขาด”

“ก็ได้ๆ ฉันเราไปร้านคุณปูเลยดีไหม ตั้งห้าชุดนะ เดี่ยวคุณปู
ตัดไม่ทัน” แม่ตอนแรกจะไม่ค่อยเห็นด้วยกับเพื่อน แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ
ละ จัดเต็มไปเลยแล้วกัน

“จัดไป” ว่าแล้วคุณมอลลี่ก็กดปุ่มเพื่อสื่อสารกับคนขับรถ “นาย
เพิ่ม ไปร้านคุณปูก่อนนะ”

“ครับคุณนาย”

เมื่อสั่งการเรียบร้อยแล้ว เธอก็หันกลับมาคุยกับคุณพิสมัยต่อ

“ช่วงระหว่างเตรียมงานแต่งงาน ฉันว่าเราหาโอกาสให้ตาก้อง
กับหนูกอหน้าใกล้ชิดกันบ่อยๆ ดีไหม”

“ฉันก็คิดอยู่เหมือนกัน เพราะดูท่าทางตาก้องไม่ได้อยากแต่งงาน
กับน้องเลย”

“แต่ถ้าได้ใช้เวลาด้วยกัน ตาก้องต้องตกหลุมรักหนูกอหน้า
แน่นอน น้องน่ารักขนาดนี้ ไม่รู้ทำไมถึงใจแข็งอยู่ได้” คุณมอลลี่บ่น

อย่างระอา

“ฉันก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้นนะ เพราะถ้าแต่งแบบไม่ได้รัก ฉันก็สงสารหลานตัวเองเหมือนกัน อาภัพเรื่องพ่อแม่ยังไม่พอ ยังอาภัพเรื่องความรักอีก รักตาก้องข้างเดียวมาตั้งนาน แต่พี่เขาก็ไม่เคยรักตอบเลย” คุณพิสมัยถอนหายใจเบาๆ

“ถึงหนูบอกย่าว่าจะไม่มีพ่อแม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ แต่แกก็โตมาเป็นเด็กดี น่ารักสดใสจนใครเห็นก็หลงรักนะ อันนี้ต้องชื่นชมเธอเลยที่เลี้ยงหลานได้ดีมาก ส่วนเรื่องตาก้องนะไม่ต้องห่วงเลย อยู่ใกล้กันทุกวัน ยิ่งตาก้องก็ต้องหลงเสนห์น้องเข้าสักวัน เหมือนที่โบราณว่าน้ำตาไหลล้นมดไถล่ะ” คุณมณฑุดีบอกด้วยน้ำเสียงมั่นใจเหลือล้น

ก้องบดินทร์กำลังเดินตรวจเช็คตังงานก่อสร้างรถไฟฟ้า

สายหนึ่ง ซึ่งกุลธร ดีเวลลอปเมนต์เป็นผู้รับเหมา คนที่เดินอยู่กับเขา คือหัวหน้าวิศวกรผู้คุมหน้าที่เข้ามารายงานความคืบหน้าและปัญหาที่เกิดขึ้นให้ฟัง ในฐานะประธานบริหารเขามีหน้าที่ช่วยวางแผนแก้ไขให้ทุกอย่างลุล่วงไปได้ด้วยดี

“เรื่องการก่อสร้างที่ล่าช้ากว่าแผนที่วางไว้ ตอนนี้ผมกำลังจัดหาคนงานเพิ่มอยู่ครับ ส่วนเรื่องวัสดุที่ขาดไป ทางผมได้ประสานซัพพลายเออร์แล้ว ทางนั้นจะรีบจัดส่งมายังไซต์งานโดยเร็วที่สุดครับ”

“ถ้าติดขัดอะไรแจ้งผมได้เลยนะ แต่อย่างที่ผมบอกตลอด ถึงเราจะต้องเร่งทำงานให้ทันตามแผนแค่ไหน แต่ยังไงเรื่องความปลอดภัยก็ต้องมาเป็นอันดับแรก” เจ้าของร่างสูงหนาที่สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวพับแขนขึ้นลวกๆ กับกางเกงยีนส์ดำ สวมหมวกนิรภัย เดินอยู่ท่ามกลางแสงแดดร้อนจัดมาเกือบหนึ่งชั่วโมงจนผิวขาวกลายเป็นสีแดงระเรื่อบอกหัวหน้าวิศวกรประจำไซต์งาน

“ครับคุณก้อง”

“ขอบคุณมาก คุณไปทำงานต่อเถอะ”

“ครับผม” วิศวกรหนุ่มค่อมศีรษะเล็กน้อยก่อนจะเดินออกไป
กริ่งง

จังหวะนั้นสมาร์ตโฟนของเขาก็ส่งเสียงขึ้น มือหนาหลังโทรศัพท์
เครื่องบางออกมาจากกระเป๋ากางเกงยีน และพบว่าเป็นคุณนายแม่ที่
โทร. เข้ามาจึงแตะหน้าจอรับสาย

“ครับแม่”

“ทำงานอยู่หรือเปล่าลูก” ท่านถามน้ำเสียงอารี

“คุยได้ครับ แม่มีอะไรหรือเปล่า” ก้องบดินทร์ว่าพลางเดินกลับ
ไปยังตู้คอนเทนเนอร์ที่ใช้สำหรับพักผ่อน

“วันอาทิตย์นี้ว่างไหม”

ชายหนุ่มได้ยินคำถามนั้นแล้วรู้สึกว่ามีแผนการบางอย่าง
แน่ๆ “แล้วแต่ว่าแม่จะให้ผมทำอะไรครับ”

“ลูกคนนี่!” คุณมลฤดีเอ่ยอย่างหมั่นไส้

ก้องบดินทร์หัวเราะเบาๆ เขารู้ว่าคุณนายแม่เจ้าเล่ห์แค่ไหน
เพราะนั่นลูกชายอย่างเขาเลยต้องรอบคอบก่อนจะตอบอะไรไป เพื่อ
ความปลอดภัยของตัวเอง “ตกลงแม่จะให้ผมทำอะไรครับ” ขอเดาว่า
ต้องมีायกอนุญาตเข้ามาเยี่ยมแน่นอน

“ก็ไม่มีอะไรมากหรอกจ้ะ แม่แค่คิดว่าก้องกับหนูกอนุญาตควร
จะใช้เวลาด้วยกันให้มากขึ้น วันอาทิตย์นี้ชวนน้องไปเดินห้างหน่อยสิ”

หึๆ นั่นไงล่ะ เดาไว้ไม่มีผิดเลย “กอนุญาตจะว่างเหวอครับ”

“ว่างจ้ะ แม่ถามป้าพริ้มแล้ว ปกติวันอาทิตย์น้องจะว่าง อ้อ
เมื่อกี้แม่กับป้าพริ้มไปหาหลวงตาน้อยที่วัด ท่านให้ฤกษ์แต่งงานมาแล้ว
เป็นช่วงกลางเดือนมีนาคมจ้ะ ภายในสามเดือนตามคำทำนายของ
แม่หมอพวงความพอดิเลย ก้องไม่ต้องเครียดแล้วนะ เพราะยังไงเราก็
จะปลอดภัย”

ก้องบดินทร์ส่ายหน้ายิ้มๆ แม่ของเขานี่ชอบเหมาเอาเองทุกที
“ผมไม่ได้เครียดเรื่องคำทำนายเลยครับแม่ ถ้าจะเครียดก็เป็นเรื่องงาน
มากกว่า”

“จริงเหรอกันก็ดีเลยสิ ไปเดินห้าง กินข้าว ดูหนังกับน้อง จะได้
คลายเครียด ดีไหมจ๊ะ แม่ว่าดีนะ”

กรรม! ดันลงลึกคุณนายแม่เฉยเลย

“ผมอยากนอนพักผ่อนอยู่บ้านมากกว่าครับ” ก้องบดินทร์ตอบ
เสียงเนือยๆ

“ตอนเช้าก็นอนไปสิ จะนอนกี่ชั่วโมงก็ได้ ส่วนตอนบ่ายก็ไป
เปิดหูเปิดตากับน้อง”

“จะดีเหรอครับ”

“ดีสิจ๊ะ ถ้าแม่ว่าดีก็ต้องดี!” คุณมฤดีเอ่ยเสียงหวานแก้มบังคับ
แม้ว่าหลายๆ เรื่องเขาจะปฏิเสธแม่ได้ แต่เรื่องยายกอหญ้านี่ท่านต้อง
หาทางทำให้ยอมได้ทุกที

4

ผู้ขายสายดู่

ก้องบดินทร์ขับรถออกจากคอนโดตอนสิบเอ็ดโมงเศษ
มุ่งหน้าไปรับบริการที่บ้านในซอยทองหล่อตามคำสั่งของผู้เป็นแม่
เมื่อวานนี้แม่เขาจะพยายามบ้ายเปี่ยงสุดความสามารถแล้ว
แต่สุดท้ายพอกลับไปเจอกันต่อหน้าที่บ้าน แม่ก็ชนะอยู่ดี นี่สินะถึงมี
คำพูดที่ว่า แม่ก็คือแม่

...

‘นี่ไม่ใช่คำสั่งนะคะคุณลูก แต่เป็นคำแนะนำที่คุณแม่ว่าดี’ คุณ
มฤดีก็แก้ตัวหลังจากเขาบอกว่าจะยอมทำตาม ‘คำสั่ง’ ของท่านก็ได้
‘แม่ว่าดี แต่ผมว่าไม่ดีนี่ครับ’ ชายหนุ่มบอกอย่างแข็งๆ
‘ไม่รู้ละ ยังไงเราก็ต้องไปรับหนูกอหญาที่บ้านตอนเที่ยงวัน
อาทิตย์ แล้วพาน้องไปกินข้าว ดูหนัง เดินช้อปปิ้ง หรืออยากทำอะไร
ก็แล้วแต่เราสองคนเลย’

‘...’ ก้องบดินทร์จะดีมีเงินไม่รู้ไม่ชี้ ไม่หือไม่อือ แต่คุณนายแม่
มีหรือจะยอม

‘ว่าไงก้อง’ ท่านไม่ถามเฉยๆ แต่สายตาที่มองมาฉายแววอำมหิต
จนเขาขนลุกเกรียว

‘ไม่ไปไม่ได้หรอกครับ’ ชายหนุ่มยังแอบมีหวัง แม้จะรู้ว่ามัน

รีบหนี

‘คิดว่าได้ไหมล่ะ’

‘ไม่ได้ครับ’

‘ดีมากจ้ะ’

‘เฮ้อ’ ก้องบดินทร์ถอนหายใจยาวเพราะเขาไม่เต็มใจเลยสักนิด

...

ก็อกๆๆ

เสียงเคาะกระຈຈရတိုင်ให้ชายหนุ่มหลุดจากภวังค์ เมื่อหันไปมอง ก็เห็นยายตัวแสบกำลังยืมแรงให้เขาอยู่

ก้องบดินทร์ดีสีหน้าเรียบขรึมและไม่ยิ้มตอบ

กิรฎาแอบย่นจมูกใส่คนไข้ก็อกอย่างหมั่นไส้ ก่อนจะเปิดประตูขึ้น ไปนั่งข้างเขา วันนี้หญิงสาวอยู่ในชุดเสื้อสีพองสีชมพูอ่อนลายดอกไม้ เปิดไหล่ และกางเกงขาสั้นสีครีม ใบหน้าเนียนใสแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางเพียงบางๆ ดวงตากลมโตล้อมรอบด้วยแพขนตาอันยาว จมูก เล็กสั้นรับกับริมฝีปากอímเต็มทีเคลือบลิปมันเอาไว้วาววาว ผมยาว สลวยสีน้ำตาลตัดหน้าม้าเข้ากับใบหน้าหวานจímลím

ถ้าก้องบดินทร์เห็นเธอตอนอยู่ร้านขนมจะรู้ว่าสภาพในวันทำงาน กับวันหยุดของกิรฎาต่างกันสุดๆ เพราะตอนทำขนมเธอจะอยู่ในชุด ผ้ากันเปื้อน สวมหมวกเชฟ ขลุ่กตัวทำขนมอยู่ในครัวทั้งวัน เนื้อตัว เลอะไปด้วยแป้ง หน้าก็มันยืมไปหมด ไม่ได้แต่งตัวและทำผมสวย อย่างนี้

ชายหนุ่มแอบเหล่ตามองลาดไหล่นวลเนียนและต้นขาขาวจี้ะ แวบหนึ่ง ก่อนจะดึงสายตากลับมามองพวงมาลัยรถเหมือนเดิม

“สวัสดีค่าพี่ก้อง” คนตัวเล็กยกมือไหว้เขาอย่างที่ทำเสมอเมื่อ เจอกัน ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าถูกคนหน้ายักษ์ลวนลามด้วยสายตาไปแล้ว

“อืม” ก้องบดินทร์เพียงส่งเสียงในลำคอและไม่รับไหว้...อย่างที่

ทำเสมอเมื่อเจอกัน

“วันนี้แต่งตัวหล่อจังเลยคะ” กิริฎายิ้มกว้าง ดวงตากกลมโตเป็นประกายพร่างพราว

คนหล่อก้มลงมองเสื้อเชิ้ตสีกรมท่าและกางเกงยีนส์สีซีดกับรองเท้าผ้าใบสีดำที่ตนสวมอยู่ ก่อนจะยกไหล่ตอบเสียงเรียบ

“ก็เหมือนทุกวัน”

“ใช่คะ หล่อเหมือนทุกวันเลย” คนตัวเล็กยังคงยิ้มหน้าแบ่น-
แล่น

“กะจะให้ฉันชมกลับบ้างละสิ ผันไปเถอะ” อยากจะยื่นมือไป
ดึงแก้มอยู่ทั้งสองข้างนั่นจริงๆ แต่อย่าเข้าใจผิดว่าเขาเอ็นดูยายกอหญ้านะ
รำคาญต่างหากล่ะ ยิ้มอยู่ได้

“โอ้ยยย หนูไม่กล้าผันขนาดนั้นหรอกคะ แต่วันนี้พี่ก็องมา
รับหนูไปเที่ยวห้าง หนูก็ดีใจจนกระโดดรอบบ้านไปสิบรอบแล้ว”

“เวอร์ซะไม่มี” ก้องบดินทร์ปรายตามองและทำหน้าเอือมๆ

“ฮึ” กิริฎาหัวเราะเสียงใสทั้งที่เพิ่งโดนว่า

“อยากไปห้างไหน” เขาถามเสียงห้วน

“ไปเอ็มควอเทียร์ก็ได้คะ ใกล้บ้านดี”

“อ้อ”

“ขอบคุณนะคะ” กิริฎายิ้มร่าเริง

“ขอบคุณอะไร” คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน

“ขอบคุณที่มาคะ”

“ถ้าแม่ไม่บังคับ คิดเหวอว่าฉันจะมา” ก้องบดินทร์ว่าพลางออก
รถมุ่งหน้าไปยังห้างสรรพสินค้าที่หญิงสาวบอกด้วยท่าที่ไม่เต็มใจ

“งั้นขอบคุณป้ามลก็ได้คะ” กิริฎายิ้มแผ่

ชายหนุ่มกลกอกตาและถอนหายใจ “เฮ้อออ”

“มีเรื่องก่ลุ่มใจอะไรหรือเปล่าคะ ถอนหายใจยาวเชียว ปรีक्षा

หญ้าได้เลยน้ำ หญ้ายินดีรับฟังปัญหาทุกอย่างของฟีก้องคะ” คนตัวเล็กถามน้ำเสียงห่วงใย ทั้งที่รู้ว่าเขาถอนหายใจไฉะเรื่อนั้นละ

“ชาติก่อนฉันทำกรรมอะไรไว้เนี่ยถึงได้เกิดมาเจอเธอ” แวตาทิ่มมองมาเต็มไปด้วยความเย็นชา

“ทำไมฟีก้องคิดในแง่ร้ายอย่างนั้นล่ะคะ ที่เราเจอกันชาตินี้อาจจะเป็นเพราะชาติก่อนเราทำบุญร่วมกันมาก็ได้ หรือไม่เราสองคนก็รักกันมาก และอธิษฐานว่าขอให้เกิดมาคู่กันทุกชาติไป”

“ถ้าฉันชาตินี้ฉันจะไม่เฝ้าอธิษฐานอะไรแบบนั้นอีกแล้ว”

“แล้วคิดว่าจะหนีหญ้าพ้นหรือ ยังไงหญ้าก็จะตามติดฟีก้องไปทุกชาติ เหมือนก้อนเมฆที่อยู่คู่กับท้องฟ้า เหมือนดาวที่คู่กับดวงจันทร์ เหมือนเหาฉลามที่เกาะติดฉลามแน่น และเหมือนนกเอี้ยงที่เกาะอยู่บนหลัง...”

“ยายบ้า! ฉันไม่ใช่ควายเฒ่าเว้ย!”

กิริฎาหัวเราะคิก “ล้อเล่นค่า เอาแค่สองอันแรกก็พอเนอะ ดูโรแมนติคดี”

“อะไรก็ไม่เอาทั้งนั้น”

“โหย อะไรจะรังเกียจหญ้าขนาดนั้น” หญิงสาวตัดพ้ออย่างน้อยใจ

“ก็เธอมันน่ารักคาญ ตามติดฉันอยู่ได้ตั้งแต่เด็กจนโต”

“ก็หญ้าบอกตั้งแต่ตอน ป. 1 แล้วว่าหญ้าจะเป็นเจ้าสาวของฟีก้อง หญ้าเป็นคนพูดคำไหนคำนั้นคะ” และเธอจะตามติดเขาไปอย่างนี้ละ จนกว่าเขาจะยอมใจอ่อน

เมื่อมาถึงห้างสรรพสินค้า ก้องบดินทร์ก็พาหญิงสาวขึ้นไป
ยังชั้นที่เป็นร้านอาหารเพื่อรับประทานมื้อเที่ยงเป็นอันดับแรก บนชั้นนี้มีร้านอาหารมากมายทั้งไทย จีน ญี่ปุ่น เกาหลี และตะวันตก เรียก

ได้ว่าเยอะจนเลือกไม่ถูก

เจ้าของร้านสูงหนาเดินสองมือล้วงกระเป๋า ใบหน้าหล่อเหลา
เรียบนิ่งไร้รอยยิ้ม “ถ้าเลือกร้านได้แล้วบอกนะ” เขาหันไปบอกคนที่
กำลังมองร้านนั้นร้านนี้ตาเป็นประกายเพราะอยากกินไปหมด

“ช่วยกันเลือกดีกว่าค่ะ”

“ฉันกินอะไรก็ได้” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงขรึม

“จั้น...กินบิบบิแบปกันนะคะ ไม่ได้กินนานละ” กิริฎาหมายถึง
ข้าวยำเกาหลีที่เป็นเมนูโปรดของเธอและอีกฝ่ายก็ชอบเมนูนี้เหมือนกัน

“อ้อ” ก้องบดินทร์พยักหน้าเบาๆ จากนั้นก็เดินตามคนตัวเล็ก
ไปยังร้านอาหารเกาหลีที่ว่า

...

“เอนักจิบิบบิแบปคะ แล้วก็ฟูลโกกิสลัด แล้วก็ทักกักจง แล้ว
ก็...จาจังมยอนคะ พี่ก้องเอาอะไรคะ” กิริฎาเงยหน้าขึ้นมองเขาหลังจาก
สั่งแบบรวๆ

“เอาต็อกคาลบิบบิแบปครับ” เขาหันไปบอกพนักงานเสิร์ฟสาว
ที่กำลังเตรียมจัด

“เครื่องดื่มรับเป็นอะไรดีคะ”

“ขอมะม่วงปั่นค่ะ”

“ผมเอาชาเขียวเย็น”

“รออาหารและเครื่องดื่มสักครู่นะคะ” พนักงานของร้านบอก
ก่อนจะค้อมตัวอย่างสุภาพและเดินออกไป

“พี่ก้องกินแค่นี้เหวอคะ” ตัวเขาออกจะใหญ่กว่าเธอตั่งเยอะ
แล้วดูสั่งลิ น้อยกว่าเธอตั่งสองเท่า

“ที่เธอสั่งก็เยอะแล้วนี่ เดียวกินด้วยกันก็ได้ ยังไงเธอก็กินไม่หมด
แน่นอน”

กิริฎาหัวเราะแห้งๆ พี่ก้องนี้รู้ทันเราจริงๆ

“ที่บ้านไม่มีทางเกงขายาวหรอก” จู่ๆ ก้องบดินทร์ก็ถามขึ้นแบบ
หัวนๆ

“คะ?” หญิงสาวขมวดคิ้วเข้าหากันเพราะคิดว่าฟังผิด เขาจะ
ถามอย่างนั้นทำไมกัน

“ที่บ้านไม่มีทางเกงขายาวหรอก” คนหน้าดูทวนคำถามเดิม

“พี่ก็ถามทำไมอะคะ” กิรฎาก้มลงมองทางเกงขาสั้นสีครีมที่
นุ่งอยู่ ทางเกงตัวนี้มันมีอะไรผิดปกติถึงไหนหรือ

“มันน่าเกลียด!” ดวงตาคมกริบฉายแววดำหนิราวกับเธอทำ
ความผิดใหญ่หลวง

“หือ? น่าเกลียดตรงไหนคะ มันเป็นแฟชั่น ใครๆ เขาก็ใส่กัน
อีกอย่างมันก็ได้ส้นเสมอหูลึกหน่อย”

“ขาสั้นๆ ยังจะอยากโชว์อีก แล้วเสื้อนะ ใส่แบบที่มันปิดไหล่
ได้ไหม จะเปิดทำไมไม่ทราบ เป็นผู้หญิงรู้จักอายบ้าง” ก้องบดินทร์
ถอนหายใจยาวและทำหน้าเอือมระอา “อย่าคิดไปเองว่าฉันหงเธอ
นะ ฉันก็แค่ตักเตือนแทนป้าพริ้ม เพราะท่านอาจไม่กล้าพูดกับเธอ
ตรงๆ”

กิรฎาทำหน้างจืด อะไรของพี่ก็อึ้งเนีย วัยทองหรือไง จู่ๆ ก็บ่น
เราจริงๆ จนฟังไม่ทัน ไม่บ่นอย่างเดียวดิ ด่าด้วย! หน้อย ว่าเราขาสั้น
จั้นหรือ จ้าา พ่อคนขายาวว เตี้ยได้แบบเค้าไหมละ แบร่!

“หนูใส่ให้มิดชิดกว่านี้ก็ได้” แม้จะแอบบ่นคนหล่อในใจ แต่ก็
ต้องยอมให้เขาอยู่ดี

ชายหนุ่มยกไหล่ “เธอไม่จำเป็นต้องทำตามที่ฉันบอก”

“ถ้าไม่ทำตาม พี่ก็อดดูหน้าอีกสิคะ” หญิงสาวทำหน้าขู่ พี่ก็อึ้ง
นี่เอาใจยากจริง

“ฉันไม่ใช่พ่อเธอ ถึงจะได้ขัดคำสั่งไม่ได้ ฉันก็แค่พูดอย่างที่คิด
ส่วนเธอจะทำตามหรือเปล่าก็เป็นสิทธิ์ของเธอ ถือว่าฉันได้บอกไปแล้ว”

“หนูไม่มีพอนีคะ เลยไม่รู้ว่าจะตัดคำสั่งพอได้หรือเปล่า” ดวงตากลมโตทอแสงอ่อนลงเล็กน้อย ใบหน้าหวานก้มลงและยิ้มเศร้า

ก้องบดินทร์เห็นอย่างนั้นก็เริ่มรู้สึกผิดที่พูดไม่คิด “นี่” เขาเรียกเธอด้วยน้ำเสียงที่ฟังเหมือนจะอ่อนโยนก็ไม่ใช่ จะแข็งกระด้างก็ไม่เชิง

“คะ?” กิริยาเงยหน้าขึ้นมองเขาและผินยิ้มสดใส

“ฉันขอโทษ” เจ้าของเสียงทุ้มสบตาเธอนิ่งๆ

“โอ๊ย ไม่เป็นไรหรอกคะ” หญิงสาวส่ายหน้าและยิ้มกว้างกว่าเดิมเพื่อยืนยันว่าเธอไม่เป็นอะไรจริงๆ

ดวงตาคมจับจ้องวงหน้าหวานอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่เขาจะพยักหน้า “งั้นก็ดีแล้ว”

เมื่ออาหารมาเสิร์ฟ อาการซึมของคนตัวเล็กก็หายทันที เพราะมีอาหารหน้าตาน่ากินวางเรียงรายอยู่ตรงหน้าเต็มไปหมด โดยเฉพาะอาหารจานโปรดอย่างบิบบิมบับ

“คลุกเลยไหมคะ” พนักงานเสิร์ฟสาวถามอย่างสุภาพ

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี๋ยวคลุกเอง” กิริยายิ้มขอบคุณ ก่อนจะหันมาหา ก้องบดินทร์ “ขอหนูถ่ายรูปลงไอจีแป๊บหนึ่งนะคะพี่ก้อง” ว่าแล้วเธอก็ควักสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋าสะพาย และลุกขึ้นถ่ายรูปไว้หลายรูป แล้วค่อยมาเลือกรูปที่ดีที่สุดเพื่ออัปโหลดลงอินสตาแกรมทีหลัง

“ไร้สาระจริงๆ” ชายหนุ่มบ่นเบาๆ พลางส่ายหน้าไปมา แม้เขาจะเล่นโซเชียลมีเดียทุกชนิด ทั้งเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ และอินสตาแกรม แต่ก็แทบไม่ได้อัปอะไรเลยทั้งรูปและสแตตัส ที่อัปบ่อยสุดคงเป็นไลน์ เพราะติดต่องานและเพื่อนผ่านทางนั้น

“เสร็จแล้วค่า กินได้!” กิริยาบอกเสียงสดใสและนั่งลงประจำที่ของตัวเอง

ก้องบดินทร์หยิบตะเกียบและช้อนมาคลุกข้าวยำเกาหลีของเขา

ให้เข้ากัน ขณะที่หญิงสาวก็คลุกเคล้าของตัวเองอย่างสนุกสนาน
ราวกับเป็นของเล่น ก่อนจะกินอย่างเอร็ดอร่อย

“มา-ซิส-ซอ-โย” กิริฎาทำหน้าฟินสุดๆ

“อะไร”

“ที่หน้าพูดเมื่อกี้เหวอะ”

“อ้อ”

“ภาษาเกาหลี แปลว่า อร่อยอะ แต่ถ้าออกเสียงสูงที่สุดท้าย
จะกลายเป็นคำถามว่า อร่อยไหม” เธออธิบายก่อนจะถามคนนั่ง
ตรงข้าม “มา-ซิส-ซอ-โย”

“อืม”

“ทำหน้าฟินด้วยสิคะ มา-ซิส-ซอ-โย! แบบนี้ค่ะ” กิริฎาทำให้ดู
เป็นตัวอย่าง

คนหน้านั่งสายตาระไปมา ก่อนจะตั้งใจกินอย่างเดียว

หญิงสาวแอบถอนหายใจเบาๆ แต่ก็ยังยิ้มได้ เพราะชินเสียแล้ว
กับความเย็นชาของเธอ ถ้าก้องบดินทร์เล่นกับเธอสิจะแปลกมาก

ระหว่างกินอาหารอยู่นั้น กิริฎาแอบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
ทำที่เหมือนเช็คข้อความ แต่ความจริงแล้วแอบถ่ายรูปชายหนุ่มเก็บ
เอาไว้

หัวใจของเธอเต้นตึกตักเพราะกลัวอีกฝ่ายจับได้ รีบกดถ่ายและ
เก็บเครื่องมือสื่อสารไว้ในกระเป๋าเหมือนเดิม โดยยังไม่ได้ดูว่ารูปเบลอ
หรือเปล่า ซึ่งส่วนใหญ่พอไปเช็กทีหลังแล้วมักจะเบลอเพราะมือสั่น แต่
รูปพวกนี้เธอไม่ได้เอาไปเผยแพร่ที่ไหนหรอก แค่เอาไว้เปิดดูคนเดียว
เวลาว่างๆ เพราะดูรูปเขาที่ไร เธอก็มีความสุขทุกที